

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXIIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

tor, prædia que Romana diceretur ecclesiæ, inuasit Monte Faliscū, & vrbes conterminas. Papa missis nuncijs admonuit, vt sibi tēperaret: memor esset longæ uiri in personam eius fauoris ab ecclesiæ, & q[uod] nouissimè paternā benedictionē præsens accepisset. Valuit amplius apud Imperatorem indignatio, quām vlla cōmonitio. Ex Tuscia aut iam diu fatigata, verit agmina in Apuliam: quam Fridericus Henrici Imperatoris filius, sub ecclesiæ manens protectione, iure hæreditatis de materno sanguine tenebat, cūm sibi ecclesiæ dominium directū assiberet. Ergo q[uod] Imperator magis magisq[ue] incrudescens, ab iniurijs ecclesiæ nil tēperaret, Papa illū anathematis mucrone percusſit. Interim Gerhardus Osnaburgensis episcopus Rom. p[er]tificis translatione, in archiepiscopū Bre-mensem confirmatur: Sed dux Bernhardus pro ðwalde-maro faciēs, ipsum reduxit Bremam: Cui ciuitas intan-tum fauit, vt pro ipso interdictū ecclesiasticū diu susti-neret. Sed per idē tempus idē dux Bernhardus de Hade-leria reuersus, finē viuendi fecit, filiū Albertum natū mi-norem in ducatu, Henricū seniorem in comitatu de Eer-neborg & Anehold, habuit successores. Henricus autem Palatinus, Leonis filius, Henricum morientem filium præmisit, & sine hærede remansit. Luctantur inter-im de Bremensi diœcesi Gerhardus & ðvaldemarus. Henricus Palatinus pro ðvaldemaro arcem Valken-berg, & Gerhardus Sluttere in aduersos extruxerunt. Quarē autem Bremenses inhæserint ðvaldemaro, vide in Metropoli.

CAPVT XXXIIII.

Annus erat duodecimus post mille ducentos, cūm Innocentius Papa, qui iā operas omnes in studio quod verterat in Ottonē, videbatur amississe, intantum

Ll 4 cœpit

cœpit odisse hominem, quantum antè dilexit: & cohortatur principes electores, vt quoniā ipse excommunicatū pridē, & deinde depositū Imperio Ottonem abiecerit, alium sibi principē deligant ad Imperiū, obyciens illic Fridericū adolescentem annorum XX. Siciliæ regem, Henrici Imperatoris filiū, Friderici I. nepotem. Interim Otto nuptijs Brunswico celebratis, breui pōst nouā nuptam amisit morte subtractam. Fridericus aut̄ instinctu pontificis rex Romanorum electus, regem Bohemiae in societatem belli in Ottonem assumpſit, & duxit in hostem, Brunswico illum pulsurus: Sed illos audinit apparatus Ottonis: vt Quedelēborg venies, indē iter vertens retrō abiret. Prior q̄ tamē ad hoc perueniretur, Otto q̄ sciret auersum sibi pontificis animum, & perindē principes per excommunicationis sua nexum congressu suo abstinere, nec ignoraret Friderici motus ex Italia, omnibus itineribus eius exploratis, apud Constantiā illi obiecit copias: Sed ferocior erat Fridericus ad transitū, q̄ ad interuentū Otto. Cum primum peruenisset inuitō Ottonē in Germaniā, terram patrum suorū, hostem statuit in loco sua māſionis oppugnare: sed iter veriit ex causa quā diximus. Interim Frāciae rex Philippus, cū sciret Ottonē male sibi affectū propter appinquitatē sanguinis ad Angliæ reges, qbus iam dudū bellū erat cum Francis exposſione Normanniæ, quā vterq; sibi rex vendicabat: Is igitur rex misso Moguntiā filio Ludouico, persuasit Friderico, vt in Valentianum oppidum situm ad Mosam, sibi pro ineundo fædere occurrerent. Quod ubi factum est, ingens bellum exarſit in Ottonem: Iam enim Philippus Franciæ rex infestus Fernādo Flandriæ comitiſ ſilio regis Portugalie, in Flandriam ducit. Is comes se regi Angliæ submittit. Rex Angliæ Ottonem Imperatorem ad

ad arma vocat: Erat enim Aquisgrani Otto. Paratur bellum omnium maximum, cum reges duo, Ro. & Anglia, in Francum concitarentur, Friderico adhuc ad omnia quieto: Expectabat enim exitum prælii, quod parabatur utrinque. Igitur cum rex Francie iam Flandriam peruestisset, Otto Imperator, quod esset sorore Iohannis Angliae regis genitus, venit cum expeditis copijs in eam regionem. Rex Francie tanta mole bellum agebat, ut omnem inuentus in regno suo florem duceret in agmine: Tornacū Franci petunt, auditio tanto duorum regum in se apparatu, quod eam vrbē Flandrenses pri-
dem occupassent: sed facile rex tantis copijs recuperauit. Dum autem ibi Franci multa moliuntur, Impera-
tor multo suo comitatu Flādrensis propinquat. Quod
vbi Francis nunciatur, parant se prælio. Sed cum essent
angustiora itinera, procedere in hostes rex noluit: Ve-
rū prudenti usus consilio, retrocessit in patentiores cam-
pos, tribus inde milibus, ad pontem (ut vocant) Boui-
num. Sequitus cum agmine instructo aderat Impera-
tor: Iam in alterno conspectu agmina erant hostilia:
explicuit vterque copias suas ad pugnam.

CAPVT XXXV.

Rex Francie conuersus ad suos, ait: Otto contu-
max ecclesie, iram Dei supra se meritò contre-
misit: nos, et si peccatores, ecclesie tamen paremus:
Quocircà auxilium eius ab alto benè sperantes præstola-
mur: in cuius nomine prodeat diui Dionysij felix signū.
Ab altera autem parte Romana fulserūt aquila, volant
per nubila signorum dracones. Ita autem itineris ratio
comparabatur, ut Otto in aduersum staret solem, cum rex
atergo illum pateretur, & ipsa iam meridie acrius vre-
bat. Sinistro autem regis ac dextro Flandrensum cor-

Ll 5

nu